

Bakgrund och tankar om U2

In the name of love

En rockmessa om Guds kärlek

Sommaren 1997 framkom önskemål från ungdomsgruppen i Annedals församling i Göteborg att genomföra en Temamässa i Annedalskyrkan. Önskemålet bottnade i en ide om en gudstjänst med musik och texter av rockgruppen U2 från Irland.

Kyrkan har genom årtusendena alltid knutit an till de länder och kulturer, dit den kommit. Anknytning och fördjupning måste vara kyrkans ledord också idag. Kyrkan har alltid inifrån kristnat kulturerna, tagit det för samtiden typiska och karakteristiska i sin tjänst, för att på så sätt bredda och fördjupa. "Knyta an" har varit det pastorala slagordet. Knyta an på varje punkt och i varje situation där det finns möjlighet.

Vi vill fortsätta den traditionen inom detta projekt, knyta an till det som typiskt och karaktäristiskt i dagens samhälle. Vi tror att det kan ske genom kultursamverkan. Vi skall som kyrka finnas med som en naturlig del i kulturlivet. Vi kan om vi vill, knyta an till redan befintliga kulturhändelser.

Det kan vi göra med denna mässa, vi får genom U2s musik och texter en möjlighet att knyta an till något som människor redan känner till- men ge det en ny dimension. Det är också ett led i strävandet att söka nya ord för Mysteriet... Således

att förändra språket men inte innehållet.

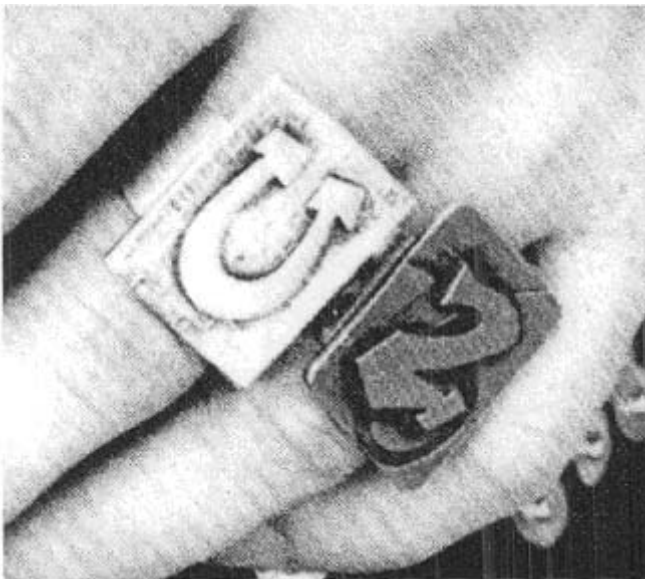
Syfte

U2 spelar nu på arenor världen över. De kommer från Irland och speglar kulturen där. På alla deras skivor finns låtar med texter som handlar om deras förhållande till Gud och den kristna tron. Flera av just dessa låtar har blivit mycket välkända.

U2 har sedan starten för drygt 17 år sedan alltid varit ett engagerat och medvetet band. Många av deras låtar har vuxit fram ur frustrationen över den rådande konflikten i Nordirland. "Hur hittar man en trovärdig Gudsbild i en sargad värld?" är en fråga som ofta återkommer på deras skivor.

Det finns hos U2 samtidigt en stark förtröstan på Guds närvaro. Inkarnationen och den lidande Kristus, Guds vilja att upprätta människan och mystik erfarenhet är andra teman som återfinns i deras låtar.

Frågan om Guds frånvaro och längtan efter Guds närvaro är två grundläggande existentiella behov. Att ifrågasätta sin gudsrelation och samtidigt sträva efter den, sammanfattar U2: s budskap.

Tankar om U2

Vi har bett några olika personer att skriva några personliga rader om deras förhållande till U2 och deras musik.

En kylig höstkväll 1983 spelade jag med vårt nystartade hobbyband "Freda" på Café Bläcktommet i Stockholm. Efter en timmas musik satt där en överrumplad mycket glad publik. Vår första succé var ett faktum och för första gången kom det fram folk som ville visa sin uppskattning. Många tyckte vi lät som ett band som hette U2. Jag var givetvis nyfiken på hur dom kunde låta, så jag inhandlade mitt första - men självklart inte det sista U2 album "WAR". För mig är U2 ett av dom få band som lyckas förena underhållande rock med självfulla smått andliga texter. Dessutom har Bono en av rockvärldens största röster.

Uno Svenningsson Musiker

Som vanligt tyckte jag det var deras bästa konsert hittills, när jag hörde dem på Ullevi 1997. . Det måste vara något unikt med en rockgrupp som förmår vara intressant under så många år.

Någon kritiker tyckte att 1997års konsert var löjlig. Vad var det för märkvärdigt med att fyra irländare kommer inåkande på scen i en jättecitron? Svar: inget märkvärdigt alls. Det var det som var så befriande. Mitt bland allt överflöd i ljus, ljud, scenshow och publikkontakt fanns glimten i ögat: vi är ändå bara fyra irländare i en jättecitron.

Förutom några haltande discoutflykter i Zooropa-CD:n från 1993 har U2 i sina låtar lyckats gestalta såväl ett socialt engagemang som den vanliga människans kamp och bekymmer. Det finns mycket hopp i U2:s låtar - jag tänker exempelvis på låten om Martin Luther King, "Pride (In The Name Of Love)" ur The Unforgettable Fire från 1984. Men det är aldrig ett hopp utan smärta. Det finns mycket tro i U2:s låtar, men det är inte en tro utan tvivel. Tänk på "I still haven't found what I'm looking for" ur The Joshua Tree från 1987. Och det finns även mycket kärlek i U2:s låtar, men kärleken är alltid skör. Tänk på nästan vilken låt som helst på CD:n Pop.

Det finns så mycket positivt att säga om U2:s musik - enkelt uppbyggd, men med så mycket känsla och finesse - och deras engagerande texter att de riskerar att bli upphöjda till något annat än vanliga människor, till idoler -grekiska för avgudar! Det är därför jag är så tacksam att de bryter med myten och visade på Ullevi i somras vilka de verkligen är. Fyra irländare som tycker det är roligt att komma åkande in på scenen i en jättecitron.

Ola Sigurdson

teol.dr. forskare

Det var formodligen för 15 år sedan. Jag tror att intervjun var i Kaknästomet och att programmet hette Måndagsbörsen. Jag minns däremot helt tydligt hur popstjärnan med det långa stripiga svarta håret gjorde ett outplånligt intryck på mig. Jag hade aldrig hört talas om bandet U2 som popstjärnan påstod sig tillhöra. Ändå fanns där en plötslig omedelbarhet och en uppriktighet. En ärlig övertygelse som t.o.m. höll för att våga titta rätt in i TV kameran. När jag i somras hörde One som avslutningslåt på Ullevi mindes jag detta och konstaterar att U2 fortfarande äger denna attityd. Och detta i en bransch som får månglarna i templet att framstå som söndagsskolefröknar

Valle Erling

Musiker (Ideell Rebell) och läkare

Några röster från Internet. (urklippta av Markus Andersson)

Ellen Davis: I just wrote to say I love the whole idea of using U2 in a church service. Their religious background was what first attracted me to the group in the first place, and what has continued to amaze me as they have developed musically. I have been toying with the idea of trying to persuade some people at my church to do the same thing.

James Jheflin: Just thought I'd share my experience with you of quite literally playing U2 in church. I was enlisted to play at a Baptist church with two friends of mine in Denton, Texas, to play guitar with them on the rather U2-ized version of "People Get Ready," complete with e-bow. It went ever really well, and I for one thought it was utterly appropriate, because as I've told my mother who doesn't quite understand it, I get a lot more worshipful sort of feeling from listening to a really good bit of U2 (or the Waterboys, or Van Morrison, for that matter!) than I do out of sitting in church. Are you going to be playing recorded U2, or performing them?

Håkan Johansson, ungdomspastor, Värnamo: Det verkar vara en livaktig och spännande ungdomsgrupp i din kyrka.

Speciellt musikprojektet (The Wall och U2) verkar intressanta (Jag läste om dem i alt.christnet.theology och blev mycket imponerad!).

Jag är båda delar och brukar uppmuntra mina ungdomar i kyrkan att lyssna på all bra musik (särskilt U2, eftersom de har

förmågan att sjunga om tron/livet på ett sätt som berör och känns äkta.)

"We are not a christian band, we're a band of christians"

U2 är inga profeter i den mening att de försöker ge några absoluta svar. De har aldrig kallat sig själva för ett "kristet band", utan vill hellre få vara "ett vanligt rockband", som sjunger om sådant som de själva tycker är viktigt. Musiken spelar också en stor roll i sig själv.

Många lyssnar därför på U2 bara för att de låter bra, men för den som lyssnar finns också en skatt av nedtecknade mänskliga funderingar gömd i deras texter. Eftersom flera av medlemmarna är kristna, och själva uppger att deras tro är viktig för dem, handlar många av deras texter om längtan till Gud. Överallt finns referenser till Jesus, Anden, kärleken, tvivlet och annat som bandmedlemmarna funderat över. Även om de inte ger så många svar - utom möjligen om kärleken som det viktigaste allt vi äger som människor - så uttrycker U2 många av frågorna på ett sätt som gör dem tydliga och närvarande för alla som reflekterar över deras texter. Och dessutom låter de ju så bra..!

